

Опитниятъ и юначниятъ Хитю-Оглу, Кучийтъ Синъ, съобразява, че никаква сила нѣма да помогне за да се излѣве изъ такъвъ тъменъ виръ. Остава само да се върви и да се сложи главата — трѣбва да се съдържа дадената дума.

Вѣйводата Филипъ Тотю, човекъ опитенъ, който се е трилъ по-всичкитѣ жлове, служилъ въ Унгария войникъ, търгувалъ въ Стамбулъ, билъ е въ Букурещъ писаръ, другарувалъ е съ болѣритѣ, банкеритѣ и Евреитѣ, познавалъ се съ Господаря и даже билъ запознатъ съ консулитѣ, разказва, за забавление и утѣшение, че видѣлъ въ господарскиятъ дворецъ (нему се случвало да бже и тамъ) една географическа карта, нарисувана съ червени, зелени, желти и сини краски. На нея било изобразено Дакското кралство, на което короната ще възложи на себе си Румънскиятъ господаръ и ще захване да се нарича Кралъ; границитѣ на това кралство ще дохождатъ до самитѣ Балкани; а ако това не се сполучи, то поне до Добруджа, тоестъ ще взематъ цѣла Добруджа. Картата рисувалъ за господаря нѣкой си нѣмецъ, човекъ воененъ, офицеръ на Нѣмскиятъ Кралъ. Самъ той, Филипъ, видѣлъ колко много войска набрали полковникъ Кречулеско и полковникъ Майо, повикали за началникъ генералъ Македонскиятъ, за да погали той насъ, Славянитѣ, и да попривикни малко къмъ Дакското кралство. Като си сниши гласа, той прибави, че нему не невидимийтъ, а човекъ който той видѣлъ съ собственитъ си очи, му казалъ: бждете благонадѣждни, идете да се сражавате, и ний къмъ васъ ще довтасама“.

Другитѣ вѣйводи не разбирали всичкитѣ тия политически комбинации.

Кучийтъ Синъ стоеше на своето: когато думата е дадена, трѣбва да вървимъ да се биемъ. На Румънитѣ нѣма защо да расчитаме; ако е сждено да се побѣдятъ Турцитѣ, то прѣди Румънитѣ ще ги биятъ Евреитѣ.

Дилшата глѣда вторачено съ заспалитѣ си очи.

— Нека само да плащатъ добръ, и добръ да хранятъ и поятъ, защо да не служимъ, макаръ и на невидимийтъ? Слугуватъ людитѣ за пари и на дявола, а пакъ